ഓണം

ആഘോഷിക്കുന്നു

മാറുന്ന കാലത്തിന്നനുസരിച്ച് നാം ഈ ദേശീയമഹോത്സവത്തിന്റെ ബാഹ്യരൂപം പുനസ്സംവിധാനം ചെയ്യേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു

എൻ. വി.

അങ്ങിനെ ഒരിയ്ക്കൽക്കൂടി ഓണം നമ്മെ സമീപിയ്ക്കുകയായി. കേരളത്തിന്റെ ദേശീയോത്സവത്തെ ഈയാണ്ടിൽ നാമെങ്ങിനേയാണെതിരേല്ക്കുക?

പഴയ കഥകൾ അയവിറക്കിയിട്ട് ഈയവസരത്തിൽ വലിയ കാര്യമില്ല. മാനുഷരെല്ലാരുമൊന്നുപോലെയായിരുന്ന മാവേലി നാടുവാണ കാലത്തെപ്പററി നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിയ്ക്കുവാനിന്ന് പാടിപ്പാടിത്തേഞ്ഞ ആ നാടോടിപ്പാട്ടിന്റെ രണ്ടുനാലീരടികൾമാത്രമേ അവശേഷിച്ചിട്ടുള്ളു. ഓണത്തിന്റെ ആഗമത്തെപ്പററി പാണ്ഡിത്യപൂർണ്ണങ്ങളായ സാമൂഹ്യശാസ്ത്രഗവേഷണങ്ങൾ നടത്തിയിട്ടും പറയത്തക്ക പ്രയോജനമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അതൊരു കൊയ്ത്തുത്സവമായോ, ആണ്ടുപിറപ്പാഘോഷമായോ, ആരംഭിച്ചതാവാം. പക്ഷെ, തുടങ്ങുമ്പോൾ അതെന്തായിരുന്നു എന്നതല്ല, ഇന്ന് അതെന്താണെന്നതാണ് കാര്യം. ഇന്നതിന്ന് കൊയ്ത്തും ആണ്ടുപിറപ്പുമായല്ല ബന്ധം; അതല്ല അതിന്റെ പ്രാധാന്യം.

ഓണത്തെപ്പററി പറയുമ്പോൾ കൂടുതൽ ആളുകൾക്കും ചൂണ്ടിക്കാണിയ്ക്കാനുള്ളത് ഇന്നത്തെ ദൌർലഭ്യങ്ങളാണ്. സ്വാഭാവികമാണുതാനും ഇത്. ഉച്ചവെയിലത്ത് നീണ്ടുനീണ്ടു പോകുന്നൊരു ക്യൂവിൽ ഒരു റേഷൻകാർഡും ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച രണ്ടുവാര തുണിയ്ക്കുവേണ്ടി ഒന്നോ രണ്ടോ മണിക്കൂർ തപസ്സുചെയ്യാനിടയായിട്ടുള്ളൊരാൾക്ക് 'ഓണപ്പുടവ'യെന്ന ശബ്ദം ഞെട്ടലുളവാക്കിയാൽ അതിലാശ്ചര്യപ്പെടാനില്ല. ഓണത്തിന്നൊരുക്കേണ്ട സദ്യവട്ടങ്ങളെപ്പററി ഈയാണ്ടിൽ ഉൽകണ്ഠ നന്നെ കുറച്ചുപോക്കാണു—സാധനങ്ങൾ സുലഭമായതുകൊണ്ടല്ല, അവയുടെ വില കയറിക്കയറി സാധാരണക്കാരൻ എത്രതന്നെ കുതിച്ചാലും പിടികിട്ടാത്ത ഉയരത്തിൽച്ചെന്നിരിപ്പായിട്ട് കാലം ഏറെയായതുകൊണ്ട്.

ഈ സ്ഥിതിയിൽ നാമെന്തു ചെയ്യണം? അന്താരാഷ്ട്രീയ പരിതസ്ഥിതി മുതൽ അംശം മേനോൻവരേയുള്ള പ്രതികൂലശക്തികളെ ശക്തിയായാക്ഷേപിയ്ക്കുന്നതിൽ നമ്മുടെ ഓണാഘോഷത്തെ അടക്കിനിർത്തുക മതിയോ? ഇന്നുള്ള കുഴപ്പങ്ങളെല്ലാം തീർന്നിട്ടു മതി ഓണമാഘോഷിയ്ക്കാനെന്നുവെച്ചാലോ? ഈ ആഹ്ലാദാഭിനയം കുറേക്കാലത്തേയ്ക്ക് നിർത്തിവെച്ചാലെന്താ തരക്കേട്?

തരക്കേടുണ്ട്. കാരണം, ഓണത്തേപ്പോലെയുള്ള ദേശീയോത്സവങ്ങൾ നമ്മുടെ ദേശീയസ്വഭാവത്തിലെ അഭിലഷണീയങ്ങളായ ചില ഘടകങ്ങളുടെ ആവിഷ്കരണമാണ്. ഈ ഘടകങ്ങളെ ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ചുറപ്പിയ്ക്കേണ്ടതൊരാവശ്യമാകുന്നു. ഇവയാണ് മലയാളികളുടെ സ്വഭാവത്തെ മഹനീയമാക്കുന്നത്; ഏതു വിഷമപരിതസ്ഥിതിയിലും വിജയോന്മുഖമായി മുന്നേറുവാനവയ്ക്കു കരുത്തു നല്കുന്നതും. നമ്മുടെ ദേശീയസ്വഭാവത്തിലെ ഈ നല്ല അംശങ്ങളെ കൈവിടുകയെന്നതിന്റെ അർത്ഥം, ഒരു ജനതയെന്ന നിലയിൽ സാംസ്കാരികമായി നാം ഒരു പടി കീഴോട്ടിറങ്ങുകയെന്നതാവും.

പ്രസാദമനസ്ഥിതിയുടെ, ആശയുടെ, ചിഹ്നമാണ് ഓണം. ഒരുകണക്കിന് എല്ലാ ഉത്സവങ്ങളും അങ്ങിനെതന്നെ. നമ്മെ ചൂഴ്ന്ന് ഇറുകിയിറുകിവരുന്ന ജീവിതാരിഷ്ടങ്ങളോടുള്ള ഒരു വെല്ലുവിളിയാണ് ഉത്സവങ്ങളുടെയെല്ലാമാത്മാവ്. ഇതുകൊണ്ടൊന്നും ഞങ്ങൾ കൂസാൻ പോകുന്നില്ല. ഈ കുഴപ്പങ്ങൾക്കെല്ലാം മീതെ തലയുയർത്തിനിന്നു ചിരിക്കാനുള്ള തന്റേടം ഞങ്ങൾക്കുണ്ട്. ഇതാണ് ഉത്സവമനോഭാവം. മുന്നിലുള്ള വിഷമതകളുടെ ഭാരം ഈ ചിരി കുറയ്ക്കുന്നില്ലായിരിക്കാം. എന്നാൽ വിഷമതകളുമായി മല്ലിടാനുള്ള മനുഷ്യന്റെ ഉൾക്കരുത്ത് അത് അസാമാന്യമായി വർദ്ധിപ്പിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. അങ്ങിനെ നേരിട്ടല്ലാതെ, വ്യക്തിനിഷ്ഠമായി അതു ജീവിതവൈഷമ്യങ്ങളെ ലഘൂകരിയ്ക്കുന്നു. യുദ്ധകാലത്തേതിലുമധികമാവശ്യമാണ് സമാധാനകാലത്തു മനുഷ്യന്ന് ആത്മധൈര്യം. ഈ സമാധാനകാലത്തെ നിർമ്മാണാത്മകമായ ആത്മധൈര്യത്തിന്റെയും അജയ്യമായ ശുഭാപ്തിവിശ്വാസത്തിന്റെയും ആവിഷ്കരണമത്രേ ഓണം.

മെഴുകിയ മുററത്തു നിവർത്തിവിരിച്ച പൂക്കളം.

അതിന്നുംപുറമെ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ശതാബ്ദങ്ങളായി ഈട്ടംകൂടിയ ജാതിക്കുശുമ്പുകളുടേയും മതമത്സരങ്ങളുടേയും ചപ്പുചവറുകൾക്കുള്ളിൽനിന്നും നമ്മുടെ മനുഷ്യബോധത്തെ, സാഹോദര്യഭാവനയെ, ഉയർത്തിയെടുത്തു കാണിക്കുന്നൊരവസരമാണ് ഈ ദേശീയോത്സവം. അതു ജാതികളുടേയും മതങ്ങളുടേയും വരമ്പുകൾ കുറുക്കെ മുറിച്ച് ഓരോ മലയാളിയുടേയും മുററത്തു ചിരിച്ചെത്തുന്നു. അന്നു ഹിന്ദുവും ക്രിസ്ത്യനും സവർണ്ണനും അവർണ്ണനും കേരളീയനായിത്തീരുന്നു.

ഓണത്തിന്റെ മറെറാരു പ്രത്യേകതയുള്ളത്, താരതമ്യേന എളിയ വസ്തുക്കളിലൂടെയാണത് ജീവിതാഹ്ലാദം തേടുന്നതെന്നത്രേ. കേരളത്തിൽ ഇന്നും ക്ഷാമമില്ലാത്തൊരു വസ്തു പൂവാണ്. ഓണത്തിന്റെ എഴുന്നള്ളത്തുപ്രമാണിച്ച് മെഴുകിയമുററത്തു നിവർത്തിവിരിച്ച പൂക്കളംപോലെ അന്തസ്സുള്ളൊരു പരവതാനി പേർഷ്യയിലെ പഴയ കൊട്ടാരങ്ങൾപോലും കണ്ടിരിയ്ക്കയില്ല. മണ്ണുകൊണ്ടൊരു നീണ്ട പിറമിഡ്ഡുണ്ടാക്കിയാൽ ഓണത്തിന്റെ അധിദേവതയായ തൃക്കാക്കരയപ്പനായി. ഓണംകൊണ്ടാടുന്ന കുട്ടികൾക്കാണെങ്കിൽ, മുളവാരികൊണ്ടൊരു വില്ലോ, കൈതയോലകൊണ്ടൊരു പൂവട്ടിയോ, ചകിരികൊണ്ടൊരു പന്തോ മതി, ജീവിതം ഉത്സവമായി മാറാൻ. ഈ എളിമ ജാതിമതഭേദങ്ങളെയെന്നപോലെ ധനികദരിദ്രഭേദത്തേയും ഒരററംവരെ അതിലംഘിക്കുന്നു. ഓണപ്പുടവ ഒരാഡംബരമല്ല, ഒരാവശ്യംമാത്രമാണ്. ഓണസ്സദ്യയുടേയും ഉള്ളടക്കം മറെറാന്നല്ല. ആവശ്യത്തിൽ അഴകുകലർത്തലാണല്ലോ ജീവിതത്തെ കലയാക്കിയുയർത്തുന്ന വിദ്യ. ഓണാഘോഷംപോലെ ഈ വിദ്യ വശമാക്കുന്ന മറെറാരു ശിക്ഷണം മലയാളനാട്ടിലില്ല

അപ്പോൾ ജീവിതത്തോട് വിധായകവും പ്രസാദാത്മകവുമായ ഒരു മനോഭാവം നാം കൈക്കൊള്ളുന്നുണ്ടോ എന്നതാണ് ഓണാഘോഷസംബന്ധിച്ച ആദ്യത്തെപ്രശ്നം. ഒരു ജനതയെന്നനിലയിൽ നാം അതിജീവിക്കാൻ അർഹരാണോ എന്ന ചോദ്യത്തിന്റെ ഉത്തരവും മേൽപ്പറഞ്ഞ പ്രശ്നത്തിലുണ്ട്. ഈ മനസ്ഥിതി, പ്രസന്നമായ ഈ അധ്വാനശീലം, നമ്മുടെ പുതിയ തലമുറകളിലുണ്ടായേ തീരൂ. അതുണ്ടായാൽ മററുള്ളതെല്ലാം പിന്നാലെ വരാതെ തരമില്ല. അതില്ലാതെ മറെറന്തുണ്ടായാലും വലിയ മെച്ചവുമില്ല.

ഓണത്തിന്റെ ബാഹ്യമായ ആഡംബരങ്ങളിൽ, അവ എത്രതന്നെ എളിയവയെങ്കിലും, വളരെയൊക്കെ വെട്ടിച്ചുരുക്കേണ്ടിവരും. ഇനി വരുന്ന ഒട്ടേറെയാണ്ടുകളിലും സ്ഥിതി മെച്ചപ്പെടുമെന്നു കരുതിക്കൂട. പക്ഷെ, അതോടൊപ്പംതന്നെ, ഈ ആഘോഷങ്ങളെ മറെറാരുവശത്തേക്കു വികസിപ്പിയ്ക്കുവാനുള്ള സാധ്യതകളും ഇല്ലായ്കയില്ല. മുമ്പു രാഷ്ട്രീയപ്രസ്ഥാനവും, ഇന്നു ജീവിതരീതികളും നമ്മുടെ സാമൂഹ്യജീവിതത്തെ വളരെയധികം വിശാലമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസവും യന്ത്രപരിഷ്കാരവും പുതിയ കലാരൂപങ്ങളേയും കളികളേയും നമുക്കു സമ്മാനിക്കുകയും ചെയ്തിരിയ്ക്കുന്നു. ഈ പുതിയ അനുഭൂതികളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ നമ്മുടെ നാടൻവിനോദങ്ങളെ സംസ്കരിച്ച് കുറേക്കൂടി സാമൂഹ്യപ്രയോജനമുള്ളവയാക്കുവാൻ പ്രയാസമില്ല. വളരെയൊന്നും ചെലവില്ലാതെ, ഓണരാത്രികളെ ഉൾനാട്ടിലെ മഹോത്സവങ്ങളാക്കി മാറ്റുവാൻ നമുക്കു സാധിയ്ക്കും. കേരളത്തിൽ പല ഭാഗങ്ങളിലുമായി പുതിയപുതിയ കലാസമിതികളും സാഹിത്യസംഘങ്ങളും പൊട്ടിക്കിളുർന്നുവരുന്നുണ്ടല്ലോ. നമ്മുടെ ദേശീയസംസ്കാരത്തിന്റെ പാറേറൺ അതിവേഗത്തിൽ മാറിവരുകയാണ്. ഉള്ളതിന്റെ അസ്ഥിവാരത്തിലേ പുതിയതു പണിയാനാവൂ. ഓണത്തിന്റെ സ്പിരിററ്, വിധായകമായൊരു ശുഭപ്രതീക്ഷാശീലം, നിലനിർത്തിക്കൊണ്ട്, മാറുന്ന കാലത്തിന്നനുസരിച്ച നാമതിന്റെ ബാഹ്യരൂപം പുനസ്സംവിധാനം ചെയ്യേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു.

ച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. മററേ രണ്ടെണ്ണമെ അദ്ദേഹം സ്വീകരിയ്ക്കുന്നുള്ളു. യാഥാത്മ്യത്തെ അതിവർത്തിയ്ക്കുന്ന വർണ്ണനം ഉദാത്തകാവ്യത്തിലും, യാഥാത്മ്യപൂർണ്ണിമയില്ലാത്ത അനുകരണം ശുഭാന്ത കാവ്യത്തിലും പരിസമാപനം ചെയ്യുമെന്ന് അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിയ്ക്കുന്നു. ഈ വ്യാവർത്തനം തികച്ചും പാരമാർത്ഥികമോ? ഏതായാലും അനുകരണം വെറും പ്രതിഫലനമല്ലെന്നും, അതുകൊണ്ട് സാഹിത്യം പരിഗണനീയമാണെന്നും സമർത്ഥിക്കുവാൻ അരിസ്റ്റോട്ടിലിന്ന് ഇതുമൂലം സാധിച്ചു. മാത്രമല്ല, പ്ലേറേറാ ഘോഷിച്ചതുപോലെ ബാഹ്യപ്രപഞ്ചാനുകരണമല്ല, ബാഹ്യപ്രപഞ്ച പ്രചോദനം മൂലം കവിഹൃദയത്തിൽ ഉളവാകുന്ന വിശിഷ്ട ഭാവനയുടെ അനുകരണമാണ് എന്നും വാദിച്ചു ശിഷ്യൻ. ഇതിൻപ്രകാരം കവിത പ്രകൃതിയെ അപേക്ഷിച്ചു ഉല്കൃഷ്ടമുള്ള

(ശേഷം 8-ാം പേജിൽ)